

LES ČEKÁ!

„Mami, tati, kde jste?“

Akácie dlouhou větví odhrnovala bolehlav, který jí sahal až po pás. Podle červených skvrn na stoncích se alespoň domnívala, že by to mohla být právě tato jedovatá rostlina. Skvrny jako by na ni křičely: *Pozor, nesa-
hat, jsme jedovaté!*

Vykročila na dlážděnou stezku, která v té zmeti nej-
různějších rostlin beztak nebyla znát. Tráva trčela ze
spár mezi dlaždicemi, které pokrýval letitý mech, po no-
hou ji hladily kapradiny. Cesta připomínala stezku ze

starobylého světa, jako by vedla k bráně antického chrá-
mu uprostřed pralesa.

Akácie pohlédla vzhůru na bílou fasádu domu. V po-
koi ji samozřejmě žádné rostliny nerostly a ani v kou-
pelně na konci chodby nepotkala rodinu mývalů. Právě
naopak. Připadalo jí, že je její pokoj na rozdíl od zbytku
domu čistý a krásně zařízený. Jako by si někdo přál, aby
se tu cítila dobře. A to se povedlo. Její nový pokoj byl
dvakrát tak velký než ten, který měla doma ve Washing-
tonu. Stěny byly natřené příjemnou šedivě fialovou
barvou, závěsy zakrývaly patrovou postel a ve výklenku,
do kterého zvenčí nahlížel vzrostlý kaštan, stálo pohodl-
né křesílko s měkkými polštářky. Z okna bylo vidět přes
sousední zahrádky až k vrcholům Doutnavých hor.
Vyhlížely jako hřbety neznámých spících tvorů.

Přesto to bylo místo plné neznámých zvuků, na kte-
ré nebyla zvyklá. Vrzání a praskání starého domu, cvr-
kání cvrčků, houkání sovy, křik ptáků v korunách
stromů, ševlení listů v koruně kaštanu za oknem. Ně-
kde blízko tu bude jistě tůňka, poznala to podle vzdá-
leného kvákání. Usnula teprve, až když se nad obzorem
objevila modrá zář vycházejícího slunce. Krátce nato ji
táta probudil.